

Κυριακή ΙΔ' Λουκά: για τη θεραπεία του τυφλού της Ιεριχούς († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 29 Νοεμβρίου, 2019

Ἡ περίπτωση τοῦ Βαρτίμαιου, ὅπως ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴ Μάρκο (10,46), μᾶς βοηθάει νὰ κατανοήσουμε κάπως ἱκανοποιητικὰ μερικὰ θέματα ποὺ ἔχουν σχέση μετὴν **προσευχῆ**.

«Καὶ ἔρχονται στὴν Ἱεριχώ. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ, Αὐτὸς καὶ οἱ μαθητὲς τοῦ καὶ λαὸς πολὺς, καθόταν κοντὰ στὸ δρόμο καὶ ζητιάνευε ὁ τυφλὸς Βαρτίμαιος, ὁ γιὸς τοῦ Τίμαιου. Καὶ ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ἦταν ἐκεῖ, ἄρχισε νὰ φωνάζει δυνατὰ καὶ νὰ λέει: *Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαυὶδ, ἐλέησέ με*. Καὶ τὸν ἀπόπαιρναν μερικοὶ καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ σιωπήσει. Αὐτὸς ὅμως φώναζε ὅλο καὶ περισσότερο: *υἱὲ τοῦ Δαυὶδ, ἐλέησέ με*. Τότε σταμάτησε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε νὰ τὸν φέρουν κοντά του. Πῆγαν λοιπὸν καὶ εἶπαν στὸν τυφλό. Κουράγιο, σήκω νὰ πᾶς, σὲ φωνάζει. Κι αὐτὸς, ἀφοῦ πέταξε τὸ ἐξωτερικό του ροῦχο, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐμποδίζει στὸ τρέξιμο, σηκώθηκε καὶ ἦρθε κοντὰ στὸν Ἰησοῦ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε καὶ τοῦ εἶπε: *Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω;* Καὶ ὁ τυφλὸς τοῦ ἀπάντησε: *Δάσκαλε, θέλω νὰ ξαναβρῶ τὸ φῶς μου*. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε: *Πῆγαινε, ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε*. Καὶ ἀμέσως ξαναβρῆκε τὸ φῶς του καὶ ἀκολούθησε τὸν Ἰησοῦ στὴν πορεία Του.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, ὁ Βαρτίμαιος, δὲν πρέπει, ἀπ' ὅ,τι φαίνεται νὰ ἦταν νέος. Στεκόταν ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια στὴν πύλη τῆς Ἱεριχῶ, ζώντας ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνητὴ ἢ τὴν ἀδιάφορη βοήθεια τῶν περαστικῶν. Πιθανὸν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του νὰ εἶχε δοκιμάσει ὅλα τὰ γνωστὰ φάρμακα καὶ ὅλες τὶς θεραπευτικὲς μεθόδους. Θὰ τὸν εἶχαν ἀσφαλῶς πάει, ὅταν ἦταν μικρός, στὸ Ναό, θὰ εἶχαν προσευχηθεῖ καὶ θὰ εἶχαν προσφέρει θυσίες γιὰ νὰ βρεῖ τὴν υἰεῖα του. Εἶχε ἐπισκεφθεῖ ὅλους ἐκεῖνους πού, εἴτε γιατί εἶχαν κάποιο χάρισμα, εἴτε γιατί εἶχαν εἰδικὲς γνώσεις, μπορούσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν. Εἶχε ἀσφαλῶς πολὺ ἀγωνιστεῖ γιὰ νὰ βρεῖ τὸ φῶς του καὶ τελικὰ εἶχε ἐντελῶς ἀπογοητευτεῖ. Εἶχε δοκιμάσει ὅλα ὅσα μπορούσε νὰ βάλει τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ παρόλα αὐτὰ ἦταν ἀκόμα τυφλός.

Πιθανὸν εἶχε ἀκόμα ἀκούσει ὅτι τοὺς τελευταίους μῆνες εἶχε ἐμφανιστεῖ στὴ Γαλιλαία ἕνας νέος κήρυκας, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε τὸ λαό, ἦταν εὐσπλαχνος, καὶ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ποὺ μπορούσε νὰ θεραπεύει καὶ νὰ κάνει θαύματα. Ὁ Βαρτίμαιος πιθανὸν νὰ εἶχε πολλὰς φορὲς σκεφθεῖ ὅτι ἂν μπορούσε θὰ πῆγαινε νὰ τὸν συναντήσει. Ὁ Χριστὸς ὅμως πῆγαινε ἀπὸ τὸν ἕνα τόπο στὸν ἄλλο

καὶ ὑπῆρχε πολὺ μικρὴ πιθανότητα ἕνας τυφλὸς ἄνθρωπος νὰ τὸν ἀπαντήσῃ. Ἔτσι, μ' αὐτὴ τὴ σπῖθα τῆς ἐλπίδας, πὺ ἐκάνε τὴν ἀπελπισία ἀκόμα πιὸ βαθιὰ καὶ πιὸ ἔντονη, καθόταν κοντὰ στὴν πύλη τῆς Ἰεριχῶ.

Μία μέρα ἕνα πλῆθος πέρασε δίπλα του, ἕνα πλῆθος μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ συνηθισμένο, ἕνα θορυβῶδες ἀνατολίτικο μπουλούκι. Ὁ τυφλὸς τὸ ἄκουσε καὶ ρώτησε ποιὸς ἦταν. Ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι ἦταν ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ἄρχισε νὰ φωνάζει. Κάθε σπῖθα ἐλπίδας, πὺ εἶχε στὴν ψυχὴ του, ἔγινε ξαφνικὰ φωτιά, μία πυρκαϊὰ ἐλπίδας. Ὁ Ἰησοῦς τὸν Ὅποιον δὲν μπόρεσε μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμή νὰ συναντήσῃ, πέρναγε τώρα ἀπὸ κοντὰ του. Ἦταν δίπλα του καὶ κάθε βῆμα τὸν ἔφερνε ὄλο καὶ κοντύτερα. Μετὰ ὅμως κάθε βῆμα θὰ τὸν πῆγαινε ἀπελπιστικὰ ὄλο καὶ πιὸ μακριὰ.

Ἄρχισε τότε νὰ φωνάζει : «*Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαυίδ, ἐλέησέ με*». Αὐτὸ πὺ ἐκάνε ἐκείνη τὴ στιγμή ἦταν **ἡ πιὸ τέλεια ὁμολογία πίστεως**. Ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τὸν ἀπόγονό του Δαυίδ, τὸ Μεσσία. Δὲν μπορούσε τότε νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, γιατί αὐτὸ δὲν τὸ ἤξεραν ἀκόμα οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ μαθητές του. Στὸ πρόσωπό Του ἀναγνώρισε τὸ «ἀναμενόμενο».

Τότε συνέβη κάτι πὺ πολὺ συνηθίζεται καὶ στὴ δικὴ μας τὴ ζωὴ. Μερικοὶ τριγύρω του τοῦ ἔλεγαν νὰ σιωπήσῃ. Μήπως δὲν συμβαίνει πολὺ συχνὰ αὐτὸ καὶ σέ μᾶς, ὅταν μετὰ ἀπὸ ἀναζήτηση καὶ ἀγώνα πολλῶν ἐτῶν ἀρχίζουμε ἀπροσδόκητα νὰ φωνάζουμε στὸ Θεό; Πόσες φωνές τότε δὲν προσπαθοῦν νὰ κατασιγάσουν τὴν προσευχὴ μας! Φωνές ἐξωτερικὲς καὶ ἐσωτερικὲς. Ἀξίζει, λένε, νὰ προσεύχεσαι; Τόσα χρόνια ἀγωνιζόσουν κι ὁ Θεὸς δὲν νοιάστηκε γιὰ σένα. Τώρα θὰ νοιαστεῖ; Τί νόημα ἔχει ἡ προσευχὴ; Ξαναγύρισε στὴν ἀπελπισία σου, εἶσαι τυφλὸς καὶ τυφλὸς γιὰ πάντα.

Ὅσο ὅμως μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἀντίσταση τόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἀπόδειξη ὅτι ἡ βοήθεια εἶναι πολὺ κοντὰ. **Ὁ διάβολος ποτὲ ἄλλοτε δὲν μᾶς ἐπιτίθεται τόσο βίαια ὅσο ὅταν βρισκόμαστε ἕνα βῆμα πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ ἀγώνα καὶ ἔχουμε ἀκόμα δυνατότητα σωτηρίας, τὴν ὁποία ὅμως τελικὰ χάνουμε, γιατί τὴν τελευταία στιγμή ὑποχωροῦμε.** Ὑποχώρησε, λέει ὁ διάβολος, βιάσου, προσπάθησε πάρα πολὺ, βγῆκες ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἀντοχῆς σου. Τελείωσε ἀμέσως, μὴ καθυστερεῖς, δὲν μπορεῖς νὰ ἀντέξεις περισσότερο. Καὶ τότε αὐτοκτονοῦμε σωματικά, ἠθικά, πνευματικά. **Ἐγκαταλείπουμε τὴν ἀγώνα καὶ ἀγκαλιάζουμε τὸ θάνατο, τὴ στιγμή ἀκριβῶς πὺ ἡ βοήθεια βρίσκεται δίπλα μας καὶ μπορούμε νὰ σωθοῦμε.**

Δὲν πρέπει νὰ δίνουμε σημασία σ' αὐτὲς τὶς φωνές. Ὅσο δυνατότερα ἤχοῦν τόσο πιὸ γερὰ πρέπει νὰ δεινόμαστε μὲ τὸ σκοπὸ μας. Πρέπει νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ κραυγάσουμε τόσο, ὅσο χρειάζεται. Νὰ φωνάζουμε τόσο δυνατὰ, ὅσο ὁ Βαρτίμαιος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πέρναγε δίπλα του. Ἡ τελευταία του ἐλπίδα

βρισκόταν σιμά του, αλλά οι άνθρωποι που τον περιτριγύριζαν ήταν απέναντί του αδιάφοροι ή προσπαθούσαν να τον κάνουν να σιωπήσει. Ο πόνος και η θλίψη του δεν είχαν θέση. Εκείνοι που περιτριγύριζαν το Χριστό - και που τον χρειάζονταν πολύ λιγότερο- ήθελαν να ασχολείται μαζί τους. Γιατί αυτός ο τυφλός και βασανισμένος άνθρωπος να τους διακόπτει;

Ο Βαρτίμαιος όμως ήξερε καλά ότι δεν θα υπήρχε πια γι' αυτόν άλλη ελπίδα, αν έχανε κι αυτή την τελευταία. **Ή βαθιά αυτή απελπισία του έγινε πηγή απ' την οποία ανέβλυσε μία πίστη, μία προσευχή γεμάτη από τέτοια πεποίθηση και μία έπιμονή που έσπασε όλους τους φραγμούς.** Μία προσευχή που, όπως λέει ο **Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος**, ήχει στην πύλη του ούρανοῦ. Γιατί η απόγνωσή του ήταν τόσο βαθιά, ώστε δεν άκουγε καθόλου τις φωνές του πλήθους που τον πρόσταζαν να ήσυχάσει και να καθήσει στην άκρη. Και όσο προσπαθούσαν να τον εμποδίσουν να πλησιάσει το Χριστό, τόσο περισσότερο κι αυτός φώναζε: *«Υιὲ Δαυίδ, ἐλέησέ με»*. Ο Χριστός σταμάτησε, ζήτησε να τον φέρουν μπροστά του και έκανε το θαῦμα.

Μπορούμε να διδαχτούμε από το Βαρτίμαιο πρακτικά, τὸ πῶς μπορούμε κι εμεῖς να ἐξοικειωθούμε με τὴν προσευχή. Όταν στρεφόμεστε με ὅλη μας τὴν καρδιά στο Θεό, ὁ Θεὸς πάντα μᾶς ἀκούει.

Συνήθως δεν έχουμε τὴν ἐτοιμότητα να ἀρνηθούμε ἀμέσως ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα βρίσκονται στο περιβάλλον μας και τὰ ὁποῖα έχουμε συνηθίσει να ἐμπιστευόμαστε, μόλις διαπιστώσουμε ὅτι δεν μπορούμε πια να ἐξαρτώμαστε ἀπ' αὐτά. Βλέπουμε ὅτι δεν ὑπάρχει ἐλπίδα ὅσο και ἂν ἀνακινήσουμε ἀνθρώπινα και ἐπίγεια μέσα. Ἔχουμε ἕνα σκοπό. Ψάχνουμε γιὰ τὸ φῶς μας και συνέχεια ἀπογοητεύομαστε. Αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ με μαρτύριο, εἶναι ἀπόγνωση και ἂν σταματήσουμε ἐκεῖ, ἔχουμε νικηθεῖ. **Ἄν ὅμως αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμή, στραφοῦμε στο Θεό, γνωρίζοντας ὅτι μόνο ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει πια ἀπομείνει και τοῦ ποῦμε, «Σὲ ἐμπιστεύομαι και παραδίδω στὰ χέρια Σου τὴν ψυχὴ και τὸ σῶμα μου, ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μου», τότε ἡ ἀπόγνωση μᾶς ἔχει ὀδηγήσει στὴν πίστη.**

Ἡ ἀπόγνωση ὀδηγεῖ σὲ μία νέα πνευματικὴ ζωὴ, ὅταν ἔχουμε τὸ κουράγιο να προχωρήσουμε βαθύτερα και μακρύτερα, ἀναγνωρίζοντας ὅτι κείνο γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχουμε ἀπογοητευθεῖ δεν εἶναι τὸ ὅτι τελικὰ χάσαμε τὴ νίκη, ἀλλὰ τὸ ὅτι **μᾶς ἀπογοήτευσαν τὰ μέσα που χρησιμοποιήσαμε γιὰ να φθάσουμε σ' αὐτή.** Τότε ἀρχίζουμε να βάζουμε θεμέλια με ἕνα **νέο τρόπο.** Ὁ Θεὸς μπορεί να μᾶς ξαναφέρει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μέσα που εἶχαμε ἤδη δοκιμάσει, τὸ ὁποῖο ὅμως τώρα, κάτω ἀπὸ τὴ δικὴ Του καθοδήγηση, θὰ μπορέσουμε να τὸ χρησιμοποιήσουμε με ἐπιτυχία. **Πρέπει πάντα να ὑπάρχει ἀληθινὴ συνεργασία Θεοῦ και ἀνθρώπου και τότε ὁ Θεὸς χαρίζει φρόνηση, σοφία και δύναμη να κάνουμε τὸ σωστὸ και να βρίσκουμε τὸν ἐπιδιωκόμενο στόχο μας.**

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: agiazoni.gr)